

TOKIJSKÝ MOTÝL

EMIKO
JEANOVÁ

COO
BOO

Tokijský motýl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emiko Jeanová
Tokijský motýl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TOKIJSKÝ MOTÝL

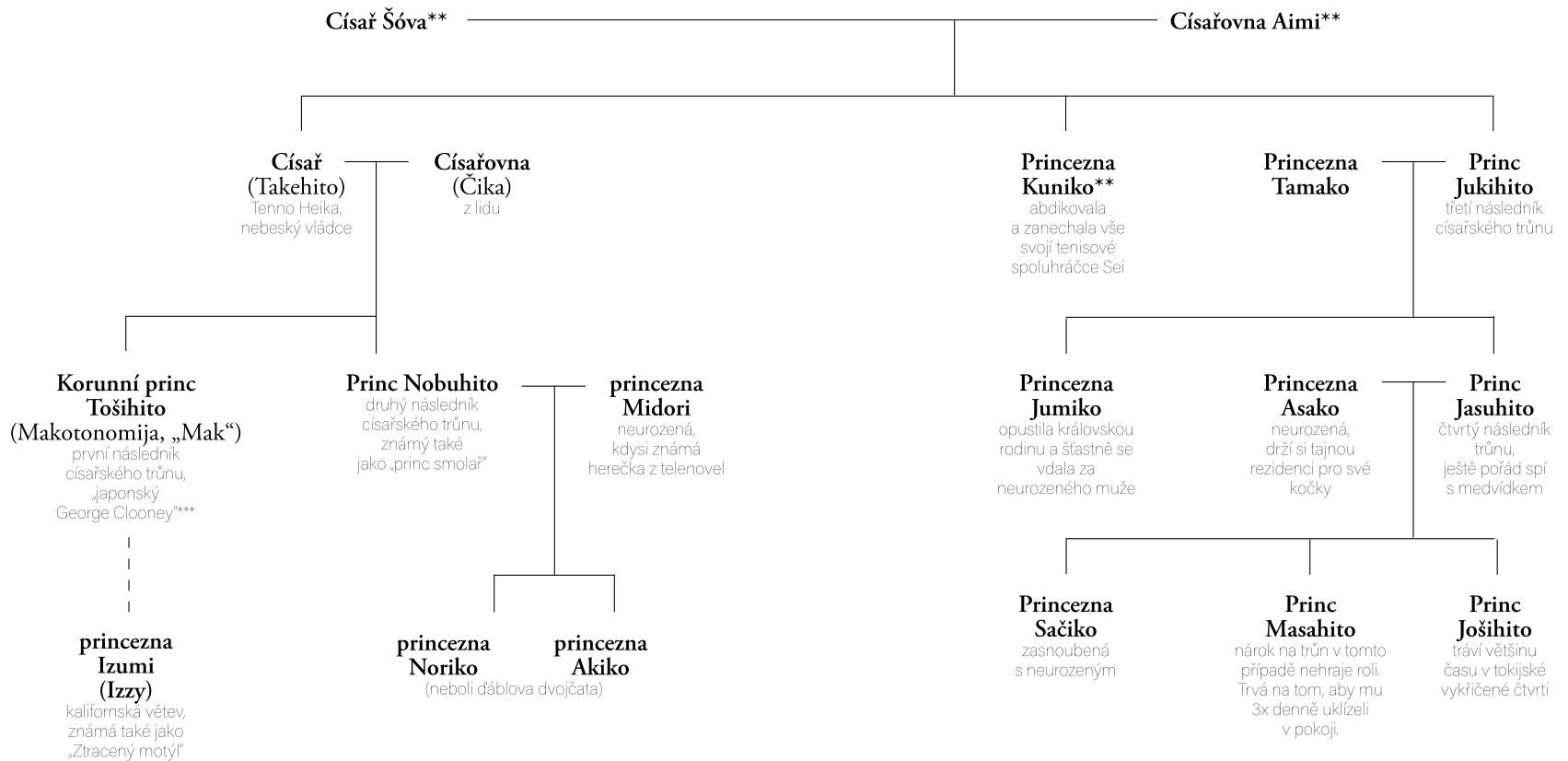
EMIKO
JEANOVÁ

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Všem holkám, které vládnou srdcem.

CÍSAŘSKÁ RODINA*

* neoficiální genealogie s anotacemi

** zesnulý

*** předamalovský a před dvojčaty

TOKIJSKÝ TAMTAM

Ztracenému motýlkovi přistřihli křídla

4. dubna 2021

Nadčasová elegance prodchnula svatbu premiéra Adačiho a rejdařské dědičky Haji Tadžimové v luxusním hotelu New Otani. Ačkoli se premiér žení už podruhé (první žena mu před několika lety zemřela), na svatbě rozhodně nešetřil. Muži se dostavili ve fraku, ženy v hedvábí a ve sklenkách bublal Dom Pérignon. V zahradních jezírkách se proháněly černé a bílé labutě přivezené až z Austrálie a mezi svatebčany byste našli celou japonskou smetánku včetně členů císařské rodiny. Dokonce se i přes vleklé neshody s ženichem objevila i jeho císařská výsost korunní princ Tošihito.

Středem pozornosti ovšem nebyl jejich svár, a dokonce ani nevěsta se ženichem. Všechny oči se točily k novopečené princezně, její císařské výsosti princezně Izumi, známé pod přezdívkou Ztracený motýl. Svatební slavnost znamenala její první formální uvedení do japonské společnosti. Poletí, nebo spadne? ptali se všichni.

Její císařská výsost princezna Izumi se na tak důležitý okamžik v každém případě uměla obléct. Přišla v jadeitově zelených hedvábných šatech vkusně doplněných perlami Mikimoto z císařských šperkovnic, které jí darovala sama císařovna. Na svatební obřad neměl tisk přístup, ale všechna svědectví mluví o tom, že událost proběhla bez jediné chybičky.

Proč tedy byl Ztracený motýl viděn, jak dnes ráno nastupuje do vlaku do Kjóta? Císařská agentura tvrdí, že se jednalo o plánovaný výlet na venkov, ale všichni víme, že do císařské vily v Kjótu jezdí modrá krev zpytovat svědomí. Loni tam pobývala jeho císařská výsost princ Jošihito po nepovolené cestě do Švédska.

Zdá se tedy, že Ztracenému motýlovi někdo pořádně přistříhl křidélka. Co asi Její císařská Výsost princezna Izumi provedla, že si vysloužila vyhazov z tokijské císařské rezidence? To nikdo netuší, ale jedno je jasné: někdo je v pěkné kaši.

1

Svatou povinností nejlepších kamarádek je člověka přesvědčovat, aby se pustil do věcí, které by neměl dělat.

„To nikdy nedokončíš. Zkusila jsi to, vážně,“ domlouvá mi moje výše zmíněná nejlepší kámoška Noora. „Za pokus to stálo.“

Můj *pokus* sestával z jednoho pětiminutového pokusu napsat esej na téma osobního růstu v *Huckleberry Finnovi*. A Noora mi má správně pomáhat. Zavolala jsem si ji sem jako morální podporu. „Bude lepší se na to úplně vykašlat a dělat něco jinýho,“ plácne sebou na znak na postel a založí si ruce na prsou. Dokonalý obraz patetické dívčí mdloby. Jak dramatické!

Její argument je přesvědčivý. Měla jsem na tu esej celé čtyři týdny. V úterý ji mám odevzdat. Dneska je pondělí. Nejsem tak dobrý matematik, abych si vypočítala pravděpodobnost, že tu slohovku stihnu odevzdat včas, ale vsadím se, že je dost nízká. Tak vítejte, důsledky mých činů. Jak dojemné, že se zase setkáváme!

Noora zvedne hlavu z mého polštáře. „Bože, ten tvůj pes ale smrdí.“

Přitisknu si Tamagočiho k srdci. „On za to nemůže.“ Můj

kříženec teriéra Tamagoči totiž trpí závažnou poruchou žláz, která se nedá léčit. Kromě toho je tak ošklivý, až je hezký, a má nechutný fetiš na svoje vlastní tlapy, takže si v jednom kuse cucá prsty.

Vsadila bych se, že jsem se na tuto planetu narodila, abych právě toto zvíře milovala.

„Nemůžu se na ten úkol jen tak vybodnout. Musím nějak prolézt,“ překvapím svým výrokem sama sebe. Já většinou rozumně nemluvím. Přiznání: v našem kamarádství stejně žádný rozum neexistuje. Naše rozhovory většinou probíhají nějak takhle:

Noora: *navrhne blbej nápad*

Já: *váhám*

Noora: *zklamaně protáhne obličej*

Já: *přijdu s ještě střelenějším nápadem*

Noora: *rozzáří se jako sluníčko*

Noora mě v podstatě k něčemu navede a já vymyslím nějakou tuplovanou pitomost. Co je Justinu Timberlakeovi Jessica Biel a Edwardovi Bella, to je Noora mně. Moje nepokrevní dvojče, holka pro kterou bych dýchala. Takhle to spolu táhneme už od druhé třídy, kdy nás svedla dohromady naše barva kůže. Obě jsme totiž o odstín tmavší než ostatní bílé děti v Mount Shasta. A obě máme problém plnit i ty nejzákladnější pokyny.

„Nakresli kytku?“ *Pfff!* Co takhle místo toho nakreslit celý oceán se zlodušskými hvězdicemi a neposlušným detektivem delfínem, který nikdy nehraje podle pravidel?

Společně tvoříme polovinu GA – Gangu Asiatických. Pokud jste si teď představili organizovaný zločin, raději tam hodte zpátečku. My jsme totiž spíš jako babičky z *Golden Girls*.

Druhou půlku naší party tvoří Hansani a Glory. Členem se člověk může stát, jedině když má nějaký asijský původ. V praxi to znamená, že jsme pan-Asiatky. V městečku plném batiky a konfedačních praporů si člověk žádnou diskriminaci nemůže dovolit.

Noora ode mě odtrhne oči. „Je čas se na to vybodnout. Adaptovat se. Překonat to. Smířit se s vlastním selháním. Co takhle místo smolení eseje skočit do Emporia? Třeba tam ještě sedí za pokladnou ten pěkný kluk. Pamatuješ, jak z něho Glory byla tak vedle, že si objednala penisovou zmrzlinu místo pistáciové? Tak pojd', Zumzum,“ láká mě.

„Kež bys tuhle přezdívku od mámy nikdy neslyšela,“ pozdychnu si a zavrtím se, takže mi Tamagoči vyskočí z náručí. Není žádným tajemstvím, že mám toho psa daleko radši než on mě. Stočí se do klubička a zaboří si čumák někam k zadku. Je tááák roztomilej!

Noora pokrčí rameny. „Jenže už jsem tu přezdívku slyšela a moc se mi líbí, takže si teď prostě nemůžu pomoci a *musím* ji používat.“

„Izzy by mi bylo milejší.“

„Ale nejradši máš Izumi,“ přihraje mi zpět.

Správně. Jenže už jsem od třetí třídy slyšela lidi komolit ty nevinné tři slabiky tolikrát, že jsem se rozhodla jim zjednodušit život a říkat si Izzy. Je to tak pro všechny snazší.

„Pokud se bílí dokážou naučit klingonsky, určitě by zvládli i vyslovit tvoje jméno.“

Když má někdo pravdu, tak má pravdu. „No jo,“ přiznám.

Moje nejlepší kamarádka si poklepe břičky prstů na břicho. Jasně znamení, že se nudí. Potom se posadí a na tváři se jí rozehraje kočičí, potměšilý úsměv. Další důvod, proč

mám radši psy. Nikdy nevěřte kočkám – kdybyste umřeli, sežerou vám obličej. (Sice to nemám ověřené, ale našeptává mi to instinkt.) „Zapomeň na Emporium. Jsem bledá jak stěna a vůbec si nepříjdu hezká.“

Teď už se zubím od ucha k uchu. Tohle už dobře znám a klidně to s ní hraju dál. „Co takhle se dát trochu do pořádku a zkusit to znovu?“ přidám užitečnou radu. Tamagoči nastraží uši.

„Úplně mi čteš myšlenky,“ pokývá hlavou moudře Noora. Znovu se na mě usměje a vystřelí ze dveří pokoje rovnou do máminy velké koupelny také známé jako kosmetický ráj. Je těžké při myšlence na to, co na otlučeném vinylovém stole všechno leží, *neslintat*. Lesklé paletky očních stínů Chanel, maska na spaní od La Prairie, oční linky značky Yves Saint Laurent... A kdo chce korejskou kosmetiku? Ano prosím, všechno máme. Každá ta luxusní věčička v sobě nese příslib lepší budoucnosti. Teď zrovna je všechno dost na houby, ale samoopalovací krém na obličej Golden Goddess je dobrý začátek velké změny.

Ironické je, že mámin drahý make-up totálně kontrastuje s jejím pragmatismem. Jezdí Toyotou Prius, recykluje snad úplně všechno (někdy si myslím, že mě porodila jen proto, aby jí měl kdo pomáhat obracet kompost) a nevyhodí ani staré silonky. Máte někde zbyteček mýdla? Hodte ho do staré punčochy a vymydlete, až z něho nezbude ani drobeček. Když mámu na její pokrytectví upozorním, jen mě odmávne rukou. „To neřeš,“ řekne vždycky, „to je jen součást mého ženského tajemství.“ Ne že bych s ní nesouhlasila. My ženy v sobě skrýváme celé světy. Drahá malovátka jsou prostě máminým zakázaným potěšením, ze kterého čerpáme i my

s Noorou, když si její kosmetiku plácáme na obličej, zatímco máma učí na místní státní vysoké škole.

Noora si zrovna maluje rty leskem od Diora. Letmo nakoukne ven přes žaluzie. „Jones se ti zase potlouká po zahradě.“

Přejdu po koberci až k ní a také se podívám. Jo, to je on. Náš soused v povadlém růžovém klobouku, bílém tričku, žlutých crocsech a sarongem tak barevným, že to uráží. Kdo si takovou hříšnost vůbec vymyslel?

Nese dvě zavařovací lahve s nějakou tmavou tekutinou a opatrně je položí na verandu. To asi bude kombucha. Ten fousatý zázrak totiž pálí za mojí mámou, vaří si vlastní čaj, včelaří a na oblíbeném tričku má nápis „Láska je barvoslepá.“ Což je samozřejmě lež, protože láska si je barvy až moc vědomá. Příklad: Když jsem v sedmé třídě konečně sebrala odvahu a vysypala jednomu klukovi, že se mi líbí, odpověděl: „Promiň, ale mě Asiatky neberou.“

Od té doby se můj milostný život ubírá tou samou prokletou cestou. Můj poslední vztah skončil pořádným průšvihem. Jmenoval se Forest a podvedl mě na školním plese, a tak jsme se po dohodě rozešli. Někde v boku mě ostře píchne – asi zaražené větry spíš než vzpomínka.

„Není trochu divný, že Jones tvój mámě pořád něco nosí? Je jako divoká kočka, která ti občas na zápraží dovleče zdechlou myš.“ Noora zavře lesk na rty a našpulí pusu. Ta tmavě rudá barva jí dokonale ladí k osobnosti. Subtilnosti prostě nemá v repertoáru.

Založím si ruce. „Před dvěma týdny jí přinesl herbář.“ Máma sice učí biologii obecně, ale její vášeň je botanika. Nedostatek módního vkusu Jones dokonale kompenzuje ochotou přistoupit na všechno, co se mámě líbí. To se mu musí nechat.

Noora odejde od okna a hodí flakonek s leskem na máminu prošivanou deku z blešáku. Máma je totiž blázen do starých věcí. „Tahle knížka je od Jonese? *Vzácné orchideje Severní Ameriky*.“ probírá se Noora máminým nočním stolem. Ta je ale zvědavá!

„Ne,“ zavrtím hlavou, „to je jiná.“ Ještě nikdy jsem té knížce nevěnovala pozornost. Koho by taky zajímaly nějaké orchideje?

Noora ji otevře. „No nene! Co je asi tohle?“ poklepe prstem na titulní stránku a začne číst. „Moje nejmilejší Hanako—“

Chvilku mi trvá, než si to srovnám v hlavě. *Nejmilejší? Hanako?* Skočím po knížce jako kočka po myši a vytrhnu ji Nooře z ruky.

„Pracky pryč,“ zamumlá Noora, ale přátelsky mi opře bradu o rameno.

Prohlížím si úpravné, nakloněné písmo psané téměř vybledlou tužkou.

*Moje nejmilejší Hanako,
ať Ti tato slova řeknou, co já si netroufám:*

*Kéž bych ti byl tak blízko
jako zmoklá sukně tělu.
Nikdy na Tebe nezapomenu.
– Jamabe no Akahito*

*Tvůj
Makoto „Mak“
2003*

Noora tiše hvízdne. „Zdá se, že Jones není jediným ne tak úplně tajným citelem tvojí mámy.“

Posadím se na postel. „O žádném Makotovi se mi máma nikdy nezmínila.“ Sama nevím, co bych si o tom měla myslet. Je trochu divné představovat si život rodiče předtím, než se rodičem stal. Klidně mi řekněte, že jsem narcistka, ale víra, že všechno začalo jejich narozením, je výsadou všech pubertáků. *Izzy je tady, milá planeto, takže se můžeš začít otáčet.* Nebo tak smýšlejí jen jedináčci? Sama nevím. Možná mě prostě máma tak milovala, že mi tu představu nasadila do hlavy.

Ještě pořád nad tím přemýšlím, když Noora opatrně nadhodí: „Hele, v roce 2003 ses přece narodila.“

„Jo,“ polknu a znovu se podívám na věnování v knize. Naše myšlenky se upřely tím samým nepravděpodobným, leč intuitivně správným směrem. Máma mi říkala, že otěhotněla v posledním ročníku univerzity. Otec byl její spolužák. Harvard, rok 2003. Můj otec přijel do Ameriky studovat z Japonska. Byla to láska na jednu noc, ale *rozhodně ne chyba*, jak máma neustále zdůrazňuje.

Zírám na jméno v knize. *Makoto. Mak.* Jaká je pravděpodobnost, že by máma spala se dvěma různými Japonci v roce, kdy jsem přišla na svět? Zadívám se na Nooru. „Mohl by to být můj otec,“ vydechnu. Ta slova mě tíží na jazyku. Jako by to bylo tabu.

Co se mého otce týče, vždycky byl jen biografickou poznámkou pod čarou. *Izzy byla počata v roce 2003 Hanako Tanakovou a neznámým Japoncem.* Netrápí mě, jak jsem vznikla. Přece jen jsem dítě 21. století, a tak mě ani nenapadne se stydět za sexuální svobodomyslnost svojí mámy. Re-

spektuju její rozhodnutí, i když ve mně slova „sex“ a „máma“ v jedné větě probouzejí chuť něco zapálit.

Trápí mě jen to, co *nevím*. Chodím po ulici, dívám se lidem do tváří a v duchu se ptám: Jsi můj otec? A mohl bys být? Víš o mně něco, co sama netuším?

Noora si mě změří. „Ten pohled znám. Zase začínáš doufat.“

Přitisknu si knížku na srdce. Někdy je těžké mojí nejlepší kamarádce nezavidět – má totiž všechno, co já ne: dva rodiče a hromady příbuzenstva. Jednou jsem u nich byla na Den díkůvzdání. Vypadalo to tam jako na obrázku Normana Rockwella, jen tam přebýval přioopilý strýček, štěbetání ve fársí a štáva z granátových jablíček a místo jablečného koláče se podávaly dortíčky s kaki. Noora ví přesně, odkud pochází a kdo je.

„Ale vážně,“ dodám nakonec.

Noora se posadí a přátelsky mě štouchne do žeber. „Vážně? Tohle by opravdu mohl být tvůj táta. A nebo taky ne. Proč hned dělat závěry?“ *Pozdě, milý drozde.*

Jako malá jsem o svém otci hodně přemýšlela. Někdy jsem si představovala, že byl třeba zubař nebo astronaut a jednou, i když bych to nikdy nahlas nepřiznala, jsem si dokonce přála, aby byl bílý. Vlastně jsem si přála, aby byla bílá i máma. Bílá byla krásná. Všechny moje panenky, modelky a rodiny z televizních seriálů byly bílé. Stejně jako mi ulehčilo život zkrácení mého jména, existovalo by se mi lépe se světlejším odstínem pleti a kulatějšíma očima. To by se svět dal hned o dost lépe snést.

Znovu se zadívám na věnování v knize. „Harvard má určitě seznam studentů, kteří tam kdy chodili,“ vykoktám trochu

nemotorně. Nikdy jsem se hledat otce neodvážila a málokdy o něm mluvím. Máma mě v tom taky nikdy nepodporovala. Spíš naopak – její mlčení mě od detektivních pokusů spíš *odrazovalo*. A tak jsem radši držela pusu a nedělala vlny, což praktikuju dodnes. Sama tu tíhu ale taky nést nechci. Nejsou od toho náhodou nejlepší kámošky? Aby s člověkem nesly jeho úděl?

Cvak. Blik. Noora vyfotí stránku s věnováním na mobil. „Tomu se dostaneme na kloub,“ slibuje. Bože, ta holka by mohla sebejistotu a sebevědomí prodávat po lahvích. A já bych si hned jednu koupila. Stačila by mi polovina toho, co má Noora. „Jsi v pohodě?“ zeptá se.

Cukne mi v koutcích. Je mi nějak podivně u srdce. Možná jsme na stopě něčeho velkého. *Opravdu* velkého. „Jo, jen toho je na mě najednou trochu moc.“

Noora mě popadne do náručí a pořádně stiskne. Takhle se držíme, než se mi trochu uleví. „Jen se neboj,“ řekne Noora vážně, „však my ho najdeme.“

„Fakt si to myslíš?“ zableskne mi v očích všechna naděje, kterou v sobě nosím.

Noora se znovu usměje tím svým kočičím způsobem. „Je to stejně tutový, jako že jednou dojedu na svý oblíbený pekařství.“

„Soudě podle toho, kolik tam toho vždycky spořádáš, bych se s tebou snad ani nehádala.“

Noora sebevědomě kývne. „Najdem ho.“

Vidíte? Prostě holka do nepohody.

2

Škola. Poledne. Úterý. Řítím se chodbami Mountshastské střední. Od chvíle, kdy jsem objevila lehce lechtivé věnování v knize o orchidejích a můj svět se otrásl v základech, uplynulo už osmnáct hodin. Byl to těžký večer i ráno. Hlavou se mi honilo tolik otázek. Lhala mi máma, když tvrdila, že tátu nezná? A pokud ano, proč asi? Ví otec, že existuju? Pokud ano, proč mě nechce? Tohle jsou opravdové problémy. Celou dobu jsem se snažila nedělat si moc velké naděje a zároveň odrážet máminy dotazy. Ještě že jsem mistrýní úskoků a lstí. Pod postelí mám schovanou půlku lahve broskvovice a pár zamilovaných románků (zchudlý vévoda plus dědička z neurozených kruhů rovná se láska až za hrob). Máma o ničem z toho neví. Stačí jen dělat jako by nic. Tvářit se jako obyčejná holka, která si hledí svého a není na ní nic k vidění.

Přede mnou se vynoří dveře do knihovny. Zamířím tam. Prosmýknu se kolem skupinky kovbojů a dvou holek, které se obě jmenují Harmony. Dvoukřídlé dveře se za mnou zabouchnou.

Áááách, konečně ticho! Kdyby se tak snadno daly umlčet taky vlastní myšlenky! Za stohy knih na mě už jako na trní čeká Noora. I já se nervózně vrtím. Už hodinu mezi námi z Gangu Asiatické proudí celá řeka textovek:

Noora

OMG. OMG. OMG.

Noora

Horký novinky! Naléhavá schůzka GA.

Uvidíme se o polední přestávce

v knihovně.

Glory

Stejně tam každý den jíme.

Já

?

Noora

Přijď včas! O tohle nechceš přijít!

Glory

Jestli jde zase o třetí bradavku Den-
nyho Mastersona...

Noora

TO BYS RÁDA, CO?

Hansani

Co takhle naznačit,

o co jde?

Já

??

Noora

A připravit se o skandální odhalení? To tak!

Sorry, ale budete si muset počkat.

Zatlačím balonek naplněný nadějí, který se mi rozpíná v hrudi, někam dolů. Je dost pravděpodobné, že Noořino skandální odhalení se mého domnělého otce vůbec netýká. Noora totiž žije jen proto, aby svolávala naléhavé schůze GA.

„*Konečně*,“ zavěsí se do mě Noora a táhne mě řadou regálů až do severovýchodního kouta knihovny. Hansani, elegantní Srílančanka, a Glory, poloviční Filipínka s obočím, pro které bych umřela/vraždila, už čekají u našeho obvyklého stolu. Tyhle holky... *Moje* holky. Sdílíme spolu jedinečnou schopnost pouhým pohledem poznat, co která z nás cítí. Naše přátelství se zrodilo už na základní škole, když jsme pochopily, že naším největším „nedostatkem“ je náš vzhled.

Mně otevřela oči Emily Billingsová, když mě kdysi ve školním autobuse zahrnala do kouta. Oči si tehdy nepřírozně sešikmila lepicí páskou. Věděla jsem, že jsem jiná, jen jsem ještě nechápala, že být jiná je špatně. Na to mě někdo nejdříve musel upozornit. Jasně, že jsem se smála s ostatními. Nejlepší obrana je totiž vždycky humor. Předstírala jsem, že mě netrápí, když se mě spolužáci ptali, jestli doma slavíme útok na Pearl Harbor jako Vánoce, nebo když po mně někdo neustále chtěl pomoci s úkoly na matiku. Vždycky pěkně narazili, protože já jsem na čísla úplně levá. Pokaždé se ve mně ale něco trochu sevře, zastydí se a ztichne.

My čtyři dobře víme, jaké je dostávat v jednom kuse kulturní táfky a hned se z nich zase vzpamatovat. Noory se v jednom kuse ptají, proč nenosí hidžáb. Glory zase poslou-

chá dotazy, jestli není adoptovaná, kdykoli si vyjde se svým bílým tátou. Hansani musí trpět akcent Apua ze Simpsonových. Nikoho navíc nezajímá, že Apu byl z úplně jiné země než Hansanina rodina. A pak tu je univerzální otázka: Ale ne, mě zajímá, odkud pocházíš *doopravdy*?

Holky už si rozbalily oběd. Hansani má pitu s hummusem, Glory vaječný salát. Nad stolem nám sice září nápis „PROSÍME, NEJEZTE V KNIHOVNĚ“, ale co? Pravidla jsou od toho, aby se porušovala.

Hodím na stůl batoh a lahev s vodou a usměju se na ty dvě. Noora sebou plácne na vedlejší židli. „Laptop,“ luskně prsty na Glory.

„Popros,“ přimhouří oči Glory, i když poslušně vytahuje svůj počítač.

Noora ji dloubne tužkou. „Víš, že tě miluju, i když se k tobě tvoje jméno vůbec nehodí.“ V tom má Noora pravdu. Glory je přesně ten typ člověka, který píchne zívajícího prstem do krku, jen aby dokázal, že má navrch. A Noora se jí to nebojí vmést do obličeje. Ty dvě se zároveň nenávidí a milujou. Navíc jsou si tak podobné! Jen to o sobě nevědí.

Glory podá Nooře laptop. „Píchni mě tou tužkou ještě jednou a jednu ti střelím.“

Dneska to asi bude spíš nenávist.

„Můžeme konečně začít?“ přidám se netrpělivě.

Noora převezme počítač a začne do něho něco tukat. „Hned to bude.“ Zarazí se, proplete si ruce a lupne klouby.

„Víření bubnů, prosím!“

Hansani hned začne bubnovat prsty do stolu.

Glory vytáhne pilník a začne si z nehtů vyrábět drápy.

Zavřu oči a připravím se na všechny možné eventuality. Na

chvilku dovolím balonku naděje, aby mi zase vystoupal až k srdci. *Prosím, ať se to týká otce! A pokud se ho to bude týkat, ať nevyjde najevo, že to je masový vrah a sběratel upnutých trikotů.*

„Našla jsem ho! Našla jsem Makota! Maka. Tvýho tátu!“ vybafne Noora vítězoslavně.

Otevřu oči. Zamrkám. Její slova se mi vryjí pod kůži, zakoření tam a vyženou listy. *Vykvétou.* Zaplaví mě spousta pocitů, ale nejvíc vnímám nepříjemné rozrušení, a tak udělám to, co mi jde nejlépe. Zavtipkuju a odvedu pozornost. „Takže tentokrát nejde o Dennyho třetí bradavku?“

„Bože! Jasně, že ne!“ mávne Noora rukou. „To jsme řešily před dvěma a půl měsíci, čili v pravěku. A teď – než ti ukážu, co jsem našla – ti musím něco říct,“ zatváří se najednou vážně a trochu nejistě.

V uších mi tepe krev. Hansani se natáhne přes stůl a vezme mě za ruku. Má něco jako šestý smysl na citové pohnutky. Je na lidi prostě naladěná a empatie je její superschopnost.

Očima tčkám mezi Glory a Hansani. Vědí už, co Noora zjistila? Obě jen zavrtí hlavou. My čtyři spolu umíme komunikovat pouhým pohledem, protože spolu sdílíme jednu vlnovou délku. Nádech, výdech. „Tak sem s tím.“ *Připrav se na nejhorší a doufej v nejlepší.*

Noora vtáhne do plic vzduch. „Tvůj táta je vážně fešák. Líbí se mi.“

Hansani se zachichotá.

Glory protočí oči.

Tím mi Noora sebrala vítr z plachet nervozity. „Fuj,“ otřesu se. „A kromě toho ještě nevíme, jestli to je můj otec.“

„Jen se neboj, tvůj táta to je.“

Táta. Většinou jsem o něm přemýšlela jako o *otci*. Jako

o *tátovi* ještě nikdy. Titul „otec“ dostává muž narozením dítěte, zatímco označení „táta“ si zasluhuje časem. Aby někdo byl tátou, musí nejdříve ošetřit rozbitá kolena, probdít několik nocí a účastnit se slavností k ukončení školy. Já tedy *tátu* nemám. Ale mohla bych mít. Ta představa mě tak znervóznila, že sedím na samé hraně židle.

„Jste jako přes kopírák,“ řekne Noora. „Koukni,“ otočí monitor tak, abychom ho všechny viděly. Obrazovku zaplní fotografie.

„Ty krásó!“ odhodí Glory pilník na stůl.

Hansani významně hvízdne. „Drž pec.“

„Seznamte se. Tohle je Makotonomija Tošihito a tvůj táta, Zumzum!“ prohlásí slavnostně Noora, než jedním kliknutím obrázek zvětší. Takhle zblízka je to všechno ještě děsivější. Pózuje před cihlovou budovou. Bude to, počítám, někde na Harvardu. Na fotce vypadá mladě a v úsměvu mu září slibná budoucnost a bláhová naděje. Takhle se člověk zubí předtím, než mu do úsměvu skočí život. Naše podoba je skoro děsivá. Má moje plné rty, rovný nos, a dokonce i mezírky mezi zuby.

Otevřu pusu. Pak ji zase zavřu. A znovu otevřu.

„Noora má pravdu. Sexy tatík,“ řekne Glory.

Holky u stolu si spokojeně plácnou. Tep mám až u stropu, takže si pořád musím připomínat, že v osmnácti jsou srdeční infarkty spíše vzácností.

„Jak jsi ho...“ odmlčím se. No tak, Izzy, seber se a přemýšlej trochu! „Jak jsi ho našla?“

„Harvard sice seznam svých bývalých studentů na netu nemá, ale našla jsem žádost o výpis a taky telefonní číslo, a tak jsem tam ráno cinkla. Mluvila jsem s jednou super holkou jménem Olivia. Víte, co je vtipný? Vyrostla v Ashlan-

du.“ Ashland leží jen kousek od Mount Shasty. „Hned jsme si skvěle rozuměly, takže jsme teď kámošky a ona po mně pojmenuje svoje první dítě.“

„Hele, k věci!“ napomene ji Glory.

Pokud jde o mě, já jen ohromeně zírám na *něho*. Na Makota. Na svého otce. Na to, jak jsme si podobní. Máme to samé obočí, i když já si ho poctivě trhám. Bříšky prstů se letmo dotknu obrazovky, a potom se odtáhnou. Nesmím se přece citově vázat k obrázku.

Noora pokračuje: „Tak nebo tak, moc mi toho neřekla. Pořád mlela jen něco o ochraně dat, a tak jsem se od ní moc nedozvěděla.“

„Bože,“ vydechne Glory.

Noora se zamračí. „A tak jsem hodila do googlu: Makoto, Mak, Harvard 2003. A tady ho máme. Nakonec Japonců!“ Noora mi mávne rukou před obličejem. „Jsi v pohodě?“

V krku se mi zrodí slova, a potom stejně rychle zaniknou. „Jo. Ne. Možná?“

„Budu to zatím brát jako ano, protože tohle ještě zdaleka není všechno.“

Jak to, že to není všechno? Co mi tak Noora ještě může prozradit?

„Dobře poslouchej.“

Noora na chvíli zmlkne a potom si významně odkašle. *Ehm*. Konečně odtrhnu oči od obrazovky.

„Má modrou krev,“ vyhrkne Noora. Ticho. Usmívá se teď o to zářivěji. „Je to princ.“ Další odmlka a ještě jasnější úsměv. „Přesněji řečeno: korunní princ Japonska, celým jménem Makotonomija Tošihito.“

Vteřinová ručička nad našimi hlavami odtikává čas. Noora

se přestane zubit. Odfiknu si. Mám pocit, že stojím na konci velmi dlouhého tmavého tunelu.

„Myslím, že není v pohodě,“ zašeptá Hansani ustaraně. „Možná bychom měly zavolat školní sestru.“

„Už žádnou nemáme, pamatujes? Škola seškrtila rozpočet,“ oznámí suše Glory.

Pokouší se o mě hysterie. Svírá mi krk tak křečovitě, že nemám kam utéct. Nakonec se nekontrolovatelně rozesměju. Jo, asi mi hrabe.

„Ale vážně, Zumzum,“ ozve se Noora, „tohle není legrace. Jsi princův levoboček, plod jeho klína.“

„Slova *plod a klín* by se nikdy neměla vyskytnout spolu v jedné větě,“ poznamená Glory s pusou plnou vaječného salátu.

Noora stiskne ještě před chvílí rozesmáté rty do nešťastné čárky. „Vy mi nevěříte? Ani jedna z vás mi nevěří. No dobře. Tady máte důkazy,“ zmenší okno s fotkou a otevře nějaký novinový článek.

TOKIJSKÝ TAMTAM

Nejstarší svobodný dědic v historii chryzantémového trůnu svatbu zatím neplánuje.

23. května 2018

I v devětatřiceti letech zůstává Jeho císařská Výsost korunní princ Tošihito zapřisáhlým starým mládenkem a svatbu rozhodně neplánuje, jak nás informoval náš zdroj z paláce. I přes zástup vhodných kandidátek na nevěstu se následník trůnu odmítá vázat.

Císařská agentura je nesmírně znepokojena, i když to veřejnosti sotva sdělí...

Článek dál spekuluje o možných nevěstách: vzdálené příbuzné, neteři kněžského Svatyně Ise, vnučce bývalého japonského premiéra nebo dceři bohatého průmyslníka. Každá z těch žen má vedle informativního textu i obrázek. Zavěšeny do otce defilují jako výstavní poníci a sluní se v záři jeho pozornosti a slávy. On je jejich naprostým opakem: stoicky klidný, ztuhlý a podmrčený. Vůbec nepřipomíná toho mladého muže z harvardské fotky. Článek na možných nevěstách nenechává ani nitku suchou. Jedna nemá ten správný klobouk na garden party, druhá si zase na večeri se státníky natáhla nevhodné rukavičky, další je příliš chudá a jiná je zase z rodiny, která zbohatla *příliš rychle*.

Holky se shlukly za mnou a společně zíráme na monitor.

Hansani řekne: „Je jako asijskej George Clooney.“

„Než si vzal Amal a měl s ní dvojčata,“ dodá Glory.

Zavřu článek a strávím příštích pět minut proklikáváním fotek. Na jedné sedí v královské lóži v Covent Garden s princem Charlesem a Camillou na *Traviatě*. Na jiné si dopřává brunch s velkovévodou lucemburským na hradě Betzdorf. Na dalších plachtí po Středozemním moři se španělským králem, lyžuje v Lichtenštejnsku s princem Hansem, sedí na státní večeri s prezidentem Spojených arabských emirátů... A jako třešnička na dortu přichází i jeho snímek s *opravdickým* Georgem Clooneym! Zavřu laptop a odsunu se od stolu. Potřebuju pauzu.

Noora, Glory a Hansani se na mě váhavě usmějou. Nervozita z nich přímo sálá. „Takže můj otec je japonský korunní princ,“ vyslovím nahlas, jako bych tomu tak měla spíš uvěřit.

Ale ne.

Věří se tomu sice dost těžko, ale obrázky nelžou. Jsme si podobní jako vejce vejci. Jsem plodem jeho klína. Ten termín mi ale pořád přijde nechutný.

„Páni! A pak že se dětský sny neplní! Ty jsi princezna!“ řekne Noora.

Princezna. Většina malých holek přesně o tomhle sní. Já ale ne. *Mně* máma koupila kostky s Ruth Bader Ginsburgovou a Hillary Clintonovou. Moje přání bylo vědět, kdo je můj otec a odkud pocházím, a být na to hrdá.

„Pokud ty máš modrou krev, tak já taky musím být někdo,“ pokračuje Noora. „Asi si zaplatím genealogické výzkum, až dorazím domů. S trochou štěstí mi vyjde, že jsem z padesáti procent Targaryenová, z třiceti procent britské královské krve a stoprocentně ztracená sestra Oprah Winfreyové.“

„Obávám se, že takhle to nefunguje,“ namítne Hansani. Když ji Noora zpraží pohledem, jen zvedne ruce v obranném gestu. „Jen ti to radši říkám hned.“

Noora ji odmávne rukou a otočí se na mě. „Tohle je to nejlepší, co se mi kdy stalo! Moje nejlepší kámoška je opravdická princezna!“ Podloží si bradu sevřenými pěstmi a zamrká. „A teď se budu slunit v odlesku tvé slávy!“

Zatočí se mi hlava. Tohle je víc, než bych se kdy odvážila doufat. Víc než moje nejdívočejší sny. Na tohle jsem celých osmnáct let čekala. A přece... se mi teď podivně sevřelo hrdlo. Už tomu neuniknu, i když se mi to nelíbí. „Můj celý život je jedna velká lež. Proč to přede mnou máma tajila?“

„A máme tu otázku za milion, přátelé,“ luskne prsty Glory.

3

Zprávy

17:26

Já

Přísahám, že myšlenka na to, jak se budu vyptávat mámy, je nejlepší projímadlo na světě.

Noora

To zvládneš.

Noora

Naběhni tam a udělej pořádek jako v nějakým krimiseriálu. Je čas, aby máma zaplatila za svoje zločiny a TY budeš ten policajt, kterej ji dotáhne před tvář spravedlnosti.

Já

Radši bych byla Scullyová.
Ta aspoň vyšetřuje zajímavý

záhady. A kromě toho má
po boku Muldera.

Já

Musím jít. Zrovna přišla máma.

Noora

Nezapomeň: dlouhá ruka zákona!

S povzdechem přepnu telefon do tichého režimu. Narovná ramena a obrním si srdce. Jen nepříjemný pocit kolem žaludku zůstává. Nesu si ho s sebou dolů po schodech až do kuchyně. Máma už dělá rámus, tříská dvířky od kuchyňských skříněk a do obrovského woku nalévá olej. Dneska bude smažená zelenina s tofu! Procvičím si roztřesenou ruku. *Jen klid.* Tvař se přirozeně. Tohle přece není žádná věda. Nakonec je to skoro moje zaměstnání, poflakovat se po kuchyni už od šesté a každých deset minut se ptát, kdy bude večeře.

Protáhnu se k baru a vyhoupnu na jednu ze stoliček. Na háčcích na dně skříňky visí hrnky, které máma sbírá. Nejradši má ty s vtipnými nápisy. Dívám se přímo na ten s hláškou „Věda není věda“. Máma mi beze slova přisune prkénko, nůž a pár barevných paprik. „Nakrájej to,“ poručí mi.

Poslechnu a zabořím nůž do oranžové papriky. „Mami?“

„Hm?“ zabalí tofu do utěrky. Už ze sebe setřásla sako od kostýmku, ale zbytek „školní uniformy“ má ještě na sobě: košili s vyhrnutými rukávy a vkusnou pouzdrovou sukni.

„Pověz mi znovu o mém otci, dárci spermatu.“

Náš vztah byl kdysi takhle upřímný. Mohla jsem to shrnout do jedné jediné věty: svobodná máma a dcera, dvě spo-

lu proti celému světu. Teď se nám to ale nějak zkomplikovalo. Všechno se změnilo, ale máma o tom ještě nemá ani páru. Je to podobné, jako když se rozváděli Gloryini rodiče. Její máma přestala milovat jejího tátu a začala chodit s rodinným zubařem, zatímco táta ještě plánoval oslavu porcelánové svatby. Lži všechno zkalí.

Máma zavře oči. Hm. Nahodila výraz *mám za sebou dlouhý den a na tohle nemám čas*. „Už jsem tě jednou prosila, abys o něm tak nemluvila.“

„Promiň. Chodím na státní školu. Máme tam sexuální výchovu. Prostě toho moc vím.“

Máma vybalí tofu, nakrájí ho na kostičky a hodí na pánev. Olej zasyčí. Ten zvuk mi dělá dobře – takhle zní domov. „Nemůže to počkat? Pokud sis nevšimla, zrovna vařím večeri.“

Stisknu rukojeť nože pevněji, odhodlaná nenechat se jen tak odbýt. Její odpověď mě nechává klidnou. Naprosto. „Nemůže. Prostě mi to řekni znovu.“

Máma se zarazí a vrhne na mě přes rameno podezřívavý pohled. „O co ti jde? Chybí ti snad něco?“

Ach jo, ten pohled... Úplně mi to láme srdce. Přejdu do defenzivy. Co taky mámě mám říct? *Jo. Chybí mi táta. A taky vlastní minulost*. Máma žádné příbuzné nemá. Je sansei, třetí japonská generace. Její prarodiče přišli do Států někdy ve třicátých letech. Neuměli ani slovo anglicky a měli jen naději na o něco lepší život, když nasedali na loď mířící do Ameriky. Po válce schovali kimono po předcích pod postel, začali v prosinci strojit stromeček a mluvili už jenom anglicky.

Některých tradic se ale člověk jen tak nezboví. Pronikají škvírami a lepí se na stěny. A tak se pořád po příchodu domů zouváme, na návštěvu nosíme dárky a na Nový rok jíme

půlnoční nudle tošikoši soba a koláčky moči. Příslib tohoto stínového života ve mně vyvolává zvláštní touhu porozumět sama sobě, sáhnout vlastníma rukama do hlíny a vytáhnout z ní kořeny.

Tohle ale mámě říct nemůžu. Nemůžu se jí svěřit, že když se mě lidi vyptávají na můj příběh – kdo jsem a odkud pocházím –, zní moje odpověď spíš jako omluva. *Ne, já nemluvíím japonsky. Ne, nikdy jsem v Japonsku nebyla. Ne, nechutná mi suši.* Jejich zklamané pohledy mi říkají, že nejsem dost dobrá.

Tohle všechno by mámě ublížilo.

A tak raději mlčím.

Máma si dlouze, utrápeně povzdychne. Potom se podívá někam na strop. Bože, dej jí trpělivost. „Potkala jsem ho v posledním ročníku univerzity na večírku. Vyspali jsme se spolu a já jsem po promoci zjistila, že jsem těhotná. Pak už bylo příliš pozdě na to ho hledat.“

„Tys nevěděla, jak se jmenuje?“

„Přesně tak,“ přitaká máma, ale do očí se mi nepodívá.

„A netušila jsi ani, kde bydlí?“

„Ne.“

„A co jeho kamarádi? Nesnažila ses ho najít přes ně?“

„Neměli jsme společné známé.“

„Aha.“

„Tak co, můžeme to téma teď uzavřít? Už jsi dopsala tu esež do angličtiny o *Huckleberry Finnovi*?“

Její otázku si vyložím jako osobní útok. „Samozřejmě, že jsem ji dopsala.“ Pravdu? Nedopsala. Ale vyžebkala jsem si prodloužení lhůty o týden. Sláva výmluvám na menstruaci! A co máminy oči nevidí, to srdce nebolí. „A ne, nic ještě uzavírat nebudeme.“

Zatím se na pánvi smaží tofu. Máma k němu přidá cibuli. „Izumi.“ Moc se mi líbí, jak máma vyslovuje moje jméno. Prodloužené „i“, na které navazuje měkké „zumi“ a za ním se táhne hromada lásky. Dnes tam ale vnímám i špetku podráždění.

„Takže ti nikdy neřekl, že se jmenuje Makotonomija Tošihito?“ vyslovím jeho jméno měkce, přesto dopadne na linoleum kuchyně jako kámen. Tohle je chvíle, kdy stoprocentně vím, že mi máma o všem lhala. Polkne a pootevře rty. Její tmavé oči se zabodnou do mých. *Vinna, vinna, vinna.*

„Kdes to jméno slyšela?“ zeptá se plechově.

Položím nůž a papriky. „Přečetla jsem si ho v té knížce, co máš na nočním stolku. Teda jen jeho část: Makoto. S Noorou jsme se pak dopátraly toho zbytku.“

„Takže jsi mi slídila ve věcech?“ zamračí se máma a z úhledného culíku jí vyskočí neposlušný pramen vlasů.

„Ne.“ Technicky ne. Ve věcech jí hrabala Noora. „Nikde jsem neslídila, narazila jsem na tu knížku náhodou.“

Máma nakrčí obočí. Nevěří mi. Ale o to teď nejde. Chci říct, že... „Lhala jsi mi. Říkala jsi, že nevíš, jak se jmenuje a že to nikdo nebyl. Jenže tenhle Makoto *někdo* je!“ Teď jsem ji odhalila. Mám pocit, že se otřásá země a mezi mnou a mámou roste zející propast. Založím si ruce na hrudi a nechávám dvě papriky ležet nedotčené na prkénku. K čertu se zeleninou i večeří!

Máma se zatvrdí. Pomalu se otočí. Sleduju její profil.

„No a? Tak jsem věděla, kdo je,“ píchne do tofu s cibulí vařečkou. „Bylo to tak ohrané. Chudá holka se zamiluje do prince. Takové věci se přece ve skutečném životě nedějí. A pokud ano, málokdy končí šťastně.“